

“Παθών με τaráτουσι προσβολαί, πολλής αθυμίας εμπιπλώσαι μου την ψυχήν” ...

Τι είναι όμως το πάθος αδελφοί μου τελικά; Την απάντηση μας την δίνουν οι θεοφόροι πατέρες της εκκλησίας μας, που μας λένε ότι όταν αφήσουμε μία αμαρτία να ριζώσει μέσα μας και αναπτυχθεί, τότε αυτή γίνεται, εξελίσσεται σε πάθος.

Γίνεται δηλαδή ο άνθρωπος επιρρεπής προς αυτήν την αμαρτία, η οποία, στο πρώτο στάδιο της εξελίξεώς της με την συνήθεια, γίνεται αδυναμία, δηλαδή δεν μπορεί πλέον ο άνθρωπος χωρίς αυτή.....και εν συνεχεία αν δεν καταπολεμηθεί, ριζώνει τόσο πολύ μέσα στον άνθρωπο ώστε καταντά πάθος, αμαρτία δηλαδή που κατέκτησε τόσο πολύ τον άνθρωπο ώστε τον έχει δουλώσει πλήρως, τον έχει κάνει έρμαίο της. **«Πας ο ποιών την αμαρτίαν δούλος εστί της αμαρτίας».**

Γι' αυτό αδελφοί μου και ο Κύριος εις την επί του όρους ομιλία Του εφιστά την

προσοχή μας στα πρώτα στάδια της αμαρτίας, ώστε να προλάβουμε το κακό εν τη γενέσει του. Να προλάβουμε π.χ. την οργή, να μην εξελιχθεί και γίνει ο άνθρωπος έρμαιο του θυμού του. Να προλάβουμε την πονηρή επιθυμία ώστε να μην εξελιχθεί στο πάθος της πορνείας. Να προλάβουμε την πρώτη εκδήλωση ζήλειας για να μην φτάσουμε στο πάθος του φθόνου. Να προλάβουμε την επιθυμία για ηδονή στην κοιλία μας, ώστε να αποφύγουμε το πάθος της γαστριμαργίας.

Ας επιμείνουμε λίγο περισσότερο σε αυτό το τελευταίο παράδειγμα του πάθους της γαστριμαργίας, που ίσως μας ταλαιπωρεί ιδιαιτέρως σε περιόδους νηστείας όπως αυτή που διανύουμε τώρα.

Το πάθος λοιπόν της γαστριμαργίας δεν έγκειται στην τροφή καθεαυτή ή στην ποιότητά της, αλλά εντοπίζεται στο συγκεκριμένο τρόπο της χρήσης της τροφής. Η γαστριμαργία λοιπόν δεν έγκειται στην επιθυμία αυτής της ίδιας της τροφής μιας και είναι απόλυτα φυσιολογικό ο άνθρωπος να θέλει να φάει για να μην πεθάνει, αλλά έγκειται στην επιθυμία της ηδονής που μπορεί να απολαύσει κάποιος με την κατανάλωση της τροφής. Δεν λέω αδελφοί μου ότι είναι κακό να μαγειρεύεται καλά και νόστιμά, αλλά είναι κακό όταν ο άνθρωπος δεν είναι ποτέ ευχαριστημένος με την γεύση του φαγητού του και κάνει παράπονα, θέλει περισσότερο αλάτι, λιγότερο βράσιμο κ.τ.λ. αντί να λέει δόξα το Θεό που έχουμε και αυτό το φαγητό. Και καταντά ο γαστρίμαργος άνθρωπος όχι να τρώει για να ζει αλλά να ζει για να τρώει και να γεύεται νοστιμιές.

Ο κάθε άνθρωπος λοιπόν που είναι κυριευμένος από το οποιοδήποτε πάθος, επειδή η κάθε αισθητή ηδονή εξαφανίζεται σχεδόν αμέσως μετά την εμφάνισή της, εγκαταλείποντας στην ψυχή μία πικρή γεύση, ένα περίεργο κενό έχει την πλάνη αυτός ο άνθρωπος ότι θα μπορέσει να θεραπεύσει αυτήν την κατάσταση της οδύνης που βιώνει, πάλι υπό την επήρεια του πάθους του, με την ανανέωση της ηδονής, ώστε να ικανοποιηθεί η δίψα του για μία χαρά χωρίς τέλος.

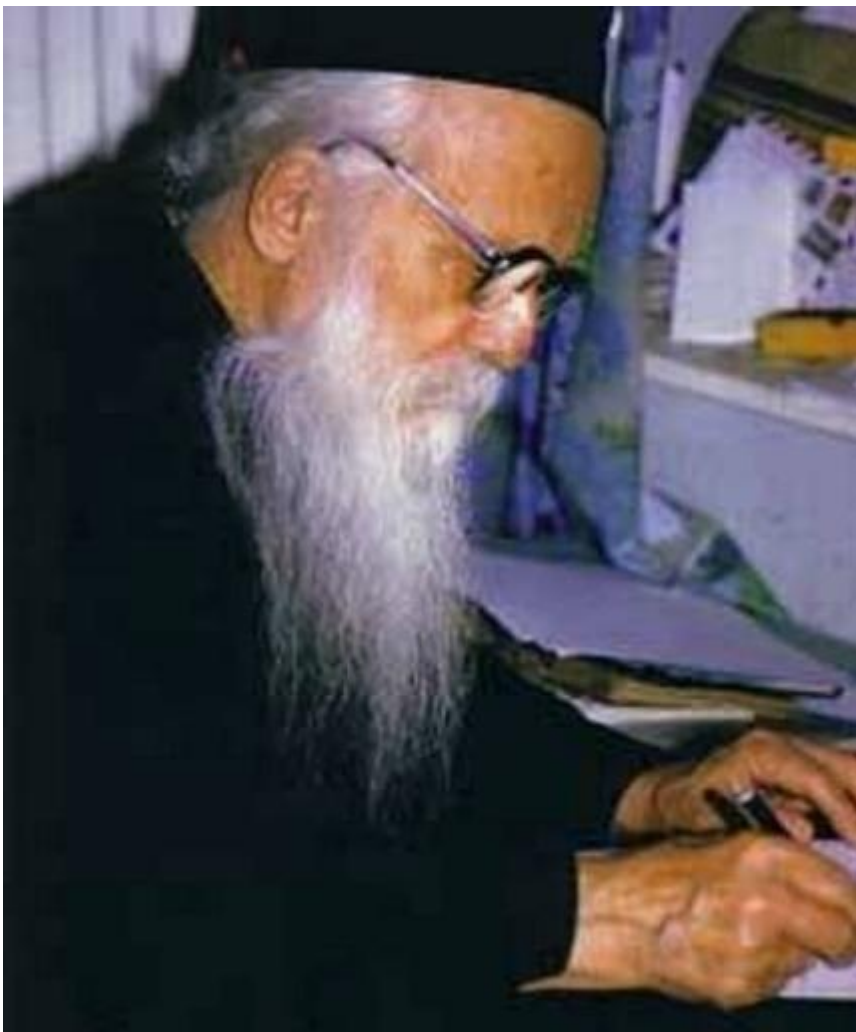
Και είναι πολύ φυσιολογικό ο άνθρωπος να θέλει να βιώσει αυτήν την χαρά χωρίς τέλος, διότι για αυτήν ακριβώς την χαρά δημιουργήθηκε, αλλά αυτήν την χαρά μπορεί να του την δώσει μόνο ο Θεός και τίποτα άλλο.

Η απόπειρα του ανθρώπου να βρει την ευτυχία μακριά από τον Θεό είναι από το ξεκίνημά της καταδικασμένη σε αποτυχία, καθώς αντιστοιχεί σε κάτι αδύνατο. Για αυτό βλέπουμε σήμερα στην εποχή των τόσων πολλών αγαθών, στην εποχή των προοδευτικών δήθεν σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων, να υπάρχει τόσος πόνος, λύπη και απελπισία. Γιατί; Γιατί βγάλαμε το ασκητικό πνεύμα από την ζωή μας. Το πνεύμα δηλαδή των αγίων μας, τον τρόπο σκέψης και ζωής που μας προτείνει ο Χριστός μας και που θα μας οδηγήσει στην όντως χαρά και ευτυχία.

Κάποιοι ακούνε ασκητικό πνεύμα και πηγαίνει ο νους τους σε πολύωρες αγρυπνίες, κουραστικές νηστείες, πολλές μετάνοιες κ.τ.λ.....και σου λένε αυτά δεν είναι για εμάς..... αδελφοί μου κανείς δεν ζητά από έναν άνθρωπο που έχει οικογένεια, ζει μέσα στον κόσμο και εργάζεται να κάνει αυτά που κάνουν οι μοναχοί στα μοναστήρια και στις ερήμους, δεν ζητά ο Χριστός από κάποιον που δουλεύει,

υποχρεωτικά να κάνει αγρυπνία το βράδυ και 300 μετάνοιες διότι ο άνθρωπος αυτός την άλλη μέρα το πρωί δεν θα μπορεί να αποδώσει στην δουλεία του που του χρειάζεται για να θρέψει την οικογένειά του.

Όμως μπορούμε να ασκηθούμε διαφορετικά, με άλλους τρόπους. Π.χ. σε αδίκησε κάποιος, σου είπε λόγο βαρύ, σιώπησε εσύ να περάσει ο πειρασμός, διότι αν μιλήσεις, θα σου απαντήσει πάλι ο άλλος και θα γίνουν χειρότερα τα πράγματα. Γυρνάς στο σπίτι κουρασμένος από την εργασία σου και περιμένεις να φας ένα ζεστό πιάτο φαί, και αντί για αυτό το βρίσκεις κρύο, κακοφτιαγμένο... μην πεις τίποτα εκείνη την στιγμή, αν είναι τόσο κακό το φαγητό πες ότι δεν πεινάς πολύ και φάε μόνο σαλάτα, αρκεί να μην πληγώσεις τον άλλο, διότι και εσύ δεν θα ωφεληθείς σε τίποτα και τον άλλον θα στενοχωρήσεις.

Γέροντας Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης

Θυμάμαι ένα τέτοιο παράδειγμα ασκητικού πνεύματος, από τον γέροντα Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη, μία σύγχρονη οσιακή μορφή του αγίου όρους. Ήταν λοιπόν απόγευμα και κάθισαν οι πατέρες όπως συνηθίζουν ακόμα και τώρα εκεί στην μικρή Αγιάννα να πιουν το καφέ τους και να πουν και λόγους πνευματικούς. Κάποια λοιπόν νέα καλογέρια θέλοντας να πειράξουν τον γέροντα Γεράσιμο, πήγαν και στον καφέ του γέροντα αντί για ζάχαρη του βάλανε αλάτι. Όταν του πήγαν λοιπόν τον καφέ τον παρατηρούσαν με μεγάλη προσοχή να δουν τι θα κάνει όταν γευτεί τον καφέ. Ο γέροντας μετά από λίγο άρχισε να πίνει τον καφέ του λίγο λίγο χωρίς να κάνει και να πει τίποτα. Άρχισαν να απορούν λοιπόν τα καλογέρια γιατί έβλεπαν ότι δεν αντιδρούσε ο γέροντας στην πικρία που θα είχε ο καφές.

Όταν λοιπόν πέρασε η ώρα και σηκώθηκαν να συνεχίσουν την δουλεία τους, τότε ένα καλογέρι δεν άντεξε και ρώτησε τον γέροντα Γεράσιμο: “πώς ήταν ο καφές γέροντα σας άρεσε;” Για να δει τι θα τον απαντήσει. Και ο γέροντας του είπε με πολύ απλότητα και ηρεμία: “βρε παιδί μου καλός ήταν ο καφές αλλά σε αυτόν τον κόσμο που ζούμε ακόμα και η ζάχαρη έχασε την γλυκύτητά της”.

Είδατε αδελφοί μου, ασκητικό πνεύμα, είδατε ηρεμία, πνευματική κατάσταση. Θα μπορούσε κάλλιστα να φωνάξει αμέσως τον υπεύθυνο για τους καφέδες και να τον επιπλήξει, να του βάλει κανόνα για το λάθος του, θα μπορούσε να νευριάσει και να πετάξει τον καφέ.... Θα μπορούσε στο κάτω κάτω να πει την αλήθεια, ότι ο καφές ήταν χάλια.....όχι όμως δεν το έκανε αυτό, αλλά τον ήπια όλο και όταν τον ρώτησαν πώς ήταν πάλι δεν έθιξε κανέναν, ούτε πρόσβαλε κανέναν αλλά έριξε την ευθύνη στην ίδια την ζάχαρη που έχασε την γλυκύτητά της.

Παρατηρούμε λοιπόν ότι το ασκητικό πνεύμα κάνει τον άνθρωπο πραγματικά ευγενή και πράο διότι και ο ίδιος ο Κύριός μας που μας προτείνει αυτόν τον τρόπο σκέψης και ζωής ήταν πράος και ταπεινός. Ας μιμηθούμε λοιπόν και εμείς αδελφοί μου τον Κύριο, την Παναγία μας που και αυτή κατάφερε να γίνει η αγία των αγίων υιοθετώντας αυτό το ασκητικό πνεύμα.

Τιμούμε όλες αυτές τις μέρες την Παναγία μας και την εγκωμιάζουμε τόσο πολύ ενώ αυτή έζησε μέσα στην σιωπή, στην προσευχή και στην αφάνεια, για αυτό και κατάφερε να μας μιλά, να μας παρηγορεί και να μας συγκλονίζει τόσο πολύ. Ας βάλουμε λοιπόν αρχή και με βοηθό την Παναγία Μητέρα μας να ήμαστε βέβαιοι ότι ο αγώνας μας θα είναι τελικά νικητήριος απέναντι στα ολέθρια πάθη που παραμονεύουν, ώστε να αποκτήσουμε με την Χάρι του Θεού την πολυπόθητη αιώνια χαρά και ευτυχία.

Αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr